

Temná tajemství

Neuvěřitelně chytré.
De telegraaf

Senzační
švédská krimi.
Hallands Nyheter

ROSENFELDT & HJORTH
HJORTH & ROSENFELDT
ROSENFELDT & HJORTH

DETEKTIVNÍ ROMÁN HOST

Není žádný vrah.

Táhl mrtvého chlapce dolů ze svahu a utvrzoval se v tom. Nejsm žádný vrah.

Vrahové jsou zločinci. Vrahové jsou zlí lidé. Jejich duše pohltila tma a oni se z různých důvodů poddali její černotě a přivítali ji, obrátili se zády ke světlu. On není zlý.

To vůbec ne.

Nedokázal snad v poslední době pravý opak? Neodsunul skoro úplně vlastní pocity, vlastní vůli, nespáchal na sobě téměř násilí pro dobro druhých? Nastavil druhou tvář, přesně to udělal. Není skutečnost, že je s mrtvým chlapcem v rozmoklém údolí uprostřed divočiny, jen dalším důkazem toho, že chce jednat správně? Musí jednat správně. Už nikdy nechce zklamat.

Muž se zastavil a vydechl. Chlapec byl navzdory svému věku těžký. Dobře trénovaný. Hodiny v posilovně. Ale z těch už nic nezbylo. Pevně uchopil nohavici, která dřív bývala bílá, ale potmě vypadala skoro černá. Chlapec hodně krvácel.

Ano, zabíjet je špatné. Páté přikázání. Nezabiješ. Ale existují výjimky. Bible na mnoha místech vyzývá k oprávněnému zabíjení. Jsou lidé, kteří si to zaslouží. Zlo může být dobrem. Nic není absolutní.

A co když záměr není sobecký? Co když ztráta jednoho lidského života zachrání jiné? Dá jim šanci? Dá jim život? Jak by potom takové jednání mohlo být špatné, když úmysl je dobrý?

Muž se zastavil na okraji malé a kalné tůňky. Za normálních okolností byla pár metrů hluboká, ale déšť v posledních dnech

tak promácel půdu, že se voda v křovinatém údolí rozlila jako jezírko.

Muž se předklonil a vzal chlapce v podpaží. S velkou námahou se mu podařilo bezvládné tělo napůl postavit. Na chvíli se chlapci zadíval do očí. Jaká asi byla jeho poslední myšlenka? Stačil vůbec nějakou mít? Chápal, že zemře? Chtěl vědět proč? Myslel na to, co všechno za svůj krátký život nestihl, nebo na to, co dokázal?

Na tom nezáleží.

Proč se trápit víc, než je třeba?

Neměl na výběr.

Nemohl zklamat.

Tentokrát ne.

Přesto zaváhal. Oni to nepochopí. Neodpustí. Nenastaví druhou tvář jako on.

Strčil do chlapce a tělo s hlasitým plesknutím spadlo pozadu do vody. Muž uskočil, v temném tichu nebyl na ten zvuk připravený.

Chlapcovo tělo se ve vodě potopilo a zmizelo.

Muž, který nebyl vrah, se vydal zpátky ke svému autu, zaparkovanému na úzké lesní cestě, a odjel domů.

„Västeråská policie, Klara Lidmanová.“
„Chtěla bych nahlásit, že mi zmizel syn.“

Hlas v telefonu zněl téměř omluvně, jako by si žena nebyla jistá, zda se dovolala správně, nebo jako by nečekala, že jí budou věřit. Klara Lidmanová si přitáhla poznámkový blok, i když se hovor nahrával.

„Můžete mi říct, jak se jmenujete?“

„Lena. Lena Erikssonová. Můj syn se jmenuje Roger. Roger Eriksson.“

„Kolik let je vašemu synovi?“

„Šestnáct. Naposledy jsem ho viděla včera odpoledne.“

Klara si zapsala věk a došla k závěru, že by tuto záležitost měla předat dál, aby mohli okamžitě podniknout příslušná opatření. Pokud tedy chlapec opravdu zmizel.

„V kolik přesně včera odpoledne?“

„V pět vypadl z domu.“

Před dvaadvaceti hodinami. Od zmizení uplynulo dvaadvacet důležitých hodin.

„Víte, kam šel?“

„Ano, k Lise.“

„Kdo je to Lisa?“

„Jeho přítelkyně. Dneska jsem jí volala, ale říkala, že od ní odešel včera večer kolem desáté.“

Klara na papíře přeškrtnula číslovku dvacet dva a nahradila ji sedmnáctkou.

„Kam šel potom?“

„To nevěděla. Myslela, že domů. Ale doma nebyl. Celou noc. A teď už je pryč skoro celý další den.“

A ty voláš až teď, pomyslela si Klara. Žena na druhé straně telefonu nepůsobila nijak zvlášť rozrušeně. Spíš utlumeně. Odevzdaně.

„Lisa, jak se jmenuje dál?“

„Hanssonová.“

Klara si jméno poznamenala.

„Má Roger mobil? Zkoušela jste mu volat?“

„Ano, ale nebere to.“

„A vy nemáte tušení, kam mohl jít? Nemohl přespat u nějakého kamaráda nebo tak něco?“

„Ne, to by mi zavolal.“

Žena se na chvíli odmlčela a Klara si myslela, že ji zradil hlas, ale když uslyšela syčivý nádech, došlo jí, že si žena na druhém konci dlouze potáhla z cigarety. Pak kouř vyfoukla.

„Prostě zmizel.“

Ten sen se mu vracel každou noc.

Nenechal ho na pokoji.

Stále dokola tentýž sen, v němž se skrývala stále tatáž úzkost. Rozčilovalo ho to. Dohánělo ho to k šílenství. A Sebastian Bergman je přitom přece v těchto záležitostech kovaný. Kdo jiný než on by měl vědět, co znamenají sny. Kdo jiný než on by se měl umět povznést nad horečnaté pozůstatky minulosti. Ale ať se na to jakkoli připravoval a ať si byl jakkoli vědom skutečného významu snu, neubráníl se mu a nechal se jím polapit. Jako by ten sen našel vnitřní průsečík mezi tím, co Sebastian věděl o jeho významu, a tím, čím Sebastian byl.

Bylo 4.43.

Začínalo svítat. Sebastian měl sucho v ústech. Že by křičel? Nejspíš ne, protože žena vedle něj se neprobudila. Dýchala klidně. Viděl, jak jí dlouhé vlasy zpola zakrývají nahé ňadro. Sebastian si bezmyšlenkovitě protáhl ztuhlé prsty. Byl zvyklý probouzet se z tohoto snu s pevně zaťatou pravou pěstí. Raději se proto snažil rozpomenout na jméno ženy, která odpovídala po jeho boku.

Katarina? Karin?

Někdy během večera to určitě řekla.

Kristina? Karolin?

Ne že by to bylo nějak důležité, už neměl v plánu se s ní znovu setkat, ale tím, že se přehraboval v paměti, se mu podařilo zahnat poslední zamlžené zbytky snu, které jako by mu okupovaly všechny smysly.

Snu, který ho pronásledoval už přes pět let. Každou noc stejný sen, stejné obrazy. Celé jeho podvědomí pracovalo na plné obrátky a dělalo to, co nezvládal přes den:

Vyrovnávalo se s vinou.

Sebastian se pomalu zvedl z postele, potlačil povzdech a vzal si ze židle oblečení, které tam před několika hodinami položil. Oblékal se a přitom si bez zájmu prohlížel pokoj, kde strávil noc. Postel, dvě bílé vestavěné skříně, jedna se zrcadlovými dveřmi, obyčejný noční stolek z Ikey, na něm budík a měsíčník o zdraví, stůl s fotkou jejího dítěte, které měla ve střídavé péči, a nějaké krámy vedle židle, z níž si právě vzal šaty. Na zdech visely nic neříkající umělecké reprodukcce. Barvu zdí by kdejaký vychytralý makléř označil jako „latte“, ve skutečnosti to však byla ušmudlaná béžová. Pokoj byl jako sex, který v něm zažil, bez fantazie a trochu nudný, ale plnil svou funkci. Tak jako vždycky. Uspokojení bohužel nevydrží moc dlouho.

Sebastian zavřel oči. Toto je vždy nejbolestnější chvíle. Přechod do skutečnosti. Citový obrat o sto osmdesát stupňů. Zná to tak dobře. Soustředil se na ženu v posteli, zejména na její vykukující bradavku. Jak že se tedy jmenuje?

Ví, že se jí představil poté, co přinesl pití, tak to dělá pokaždé. Nikdy ne když zjišťuje, jestli je místo vedle ženy volné nebo co pije, anebo když se ptá, jestli ji smí pozvat. Vždycky řekne své jméno, až když před ni postaví sklenici.

„Mimochodem, jmenuji se Sebastian.“

A co odpověděla? Byl si celkem jistý, že něco na K. Zapnul si pásek. Přezka lehce kovově zacinkala.

„Ty už jdeš?“ Její hlas zněl ospale, zamžourala na hodinky.

„Ano.“

„Myslela jsem, že se spolu nasnídáme. Kolik je?“

„Bude pět.“

Žena se opřela o loket. Kolik jí může být? Kolem čtyřicítky? Odhrnula si z obličeje pramen vlasů. Pomalu z ní vyprchával spánek a nahradilo ho zjištění, že ráno nebude probíhat podle jejích představ. Vyplížil se z postele a oblékl se. Chtěl odejít, aniž by ji probudil. Nenasnídají se spolu a nepoklábosí nad čerstvým vydáním *Dagens Nyheter*, nevyjdou si na nedělní procházku. Nechce se s ní poznat blíž a nezavolá jí, ať už říkal cokoli.

Věděla to. Proto řekl jen:

„Ahoj.“

Sebastian se ani nepokusil uhádnout jméno. Už si nebyl jistý ani tím, že začínalo na K.

Na ulici bylo ticho, jaké bývá za svítání. Předměstí spalo a všechny zvuky působily tlumeně, jako by ho nechtěly probudit. Dokonce i dopravní ruch z blízké ulice Nynäsvägen zněl uctivě přidušeně. Sebastian se zastavil u cedule na křižovatce. Ulice Varpavägen. Někde ve čtvrti Gubbängen. Domů pořádný kus. Jezdí tak brzo ráno metro? V noci jeli taxíkem. Zastavili se v obchodě 7-Eleven a koupili chleba — chleba k snídani. Vzpomněla si, že doma nic nemá. Chtěl by přece zůstat na snídani? Koupili pečivo a džus, on a ta... sakra, začínalo ho to štěvat. Jak se ta ženská jmenovala? Sebastian vykročil pustou ulicí.

Ublížil jí, ať už se jmenovala jakkoli.

Za čtrnáct hodin vyrazí do Västeråsu a bude pokračovat v práci.

Ale v úplně jině, s tou ženskou už nic nenadělá.

Začalo pršet.

Zatracené ráno.

V Gubbängen.

Všechno se totálně podělalo. Policejnímu komisaři Thomasi Haraldssonovi teklo do bot, chcipla mu vysílačka a ztratil se ostatním z rojnice. Sluneční paprsky mu svítily přímo do očí, takže musel mžourat, aby nezakopával o pokroucené křoví a kořeny, které vyrůstaly z bažinaté země. Haraldsson v duchu zaklel a podíval se na hodinky. Zhruba za dvě hodiny bude mít Jenny v nemocnici polední pauzu. Nasedne do auta, pojede domů a bude doufat, že on to také stihne. Jenže nestihne. Bude trčet v tom zatraceném lese.

Haraldsson se levou nohou zabořil ještě hlouběji. Krátké sportovní ponožky v nízkých botách mu nasákly studenou vodou. Ve vzduchu už bylo cítit první prchavé jarní teplo, ale vodu stále držel v zubech zimní chlad. Otrásl se, ale podařilo se mu nohu vytáhnout a znovu najít pevnou půdu.

Haraldsson se rozhlédl. Na východ by to mělo být tamtudy. Neposlali na tu stranu náhodou základáky? Nebo skauty? Také se ale mohl otočit o tři sta šedesát stupňů a úplně ztratit ponětí o tom, kde je sever. Kousek před sebou uviděl malou vyvýšeninu a napadlo ho, že tam bude suchá zem. Malý ráj v tom rozmáčeném pekle. Vydal se tím směrem. Noha mu zase zajela do vody. Tentokrát pravá. Fakt paráda.

A za všechno může Hanserová.

Vůbec by se tady nemusel brodit po lýtka ve vodě, kdyby Hanserová nechtěla vzbuzovat dojem, že je silná a akceschopná. I když zrovna u ní je tato potřeba pochopitelná, vždyť sakra ani není od policie. Je to jenom právnička, které se podařilo

proklouznout na šéfovské místo, aniž by si musela ušpinit ručičky nebo, jako on, namočit nohy.

Ne, kdyby to bylo na Haraldssonovi, tak by se to celé řešilo úplně jinak. Jasně, kluk je pryč už od pátku, takže podle předpisů se musí rozšířit pátrací oblast, tím spíš, když jim jeden z místních řekl, že o víkendu „se v noci něco dělo“ a „svítilo se“ v lese kolem Listakärru. Ale Haraldsson z vlastní zkušenosti věděl, že tyto akce bývají naprosto zbytečným cvičením. Kluk je ve Stockholmu a dělá si srandu z vyděšené mámy. Je mu šestnáct. To je pro šestnáctileté kluky typické. Dělat si srandu z matky.

Hanserová.

Čím byl Haraldsson promočenější, tím víc ji nenáviděl. Byla to nejhorší, co ho kdy potkalo. Mladá, atraktivní, úspěšná, politicky angažovaná — reprezentovala novou moderní policii.

Zkřížila mu cestu. Když vedla svou první poradu u västeråské policie, Haraldsson si uvědomil, že se tím jeho kariéra zbrzdila. Také se o to místo ucházel. Ale dostala ho ona. Bude šéfkou aspoň pět let. Jeho pět let. Jeho služební postup se zarazil. Kariéra mu právě začala stagnovat a zdálo se, že je jen otázkou času, kdy to s ním začne jít z kopce. Je skoro symbolické, že teď vězí po kolena v zatuchlé lesní bažině pár kilometrů od Västeråsu.

„MAZLENÍ DNESKA V POLEDNE“ stálo velkými písmeny v textové zprávě, kterou dostal dneska ráno. Znamenalo to, že Jenny v poledne dorazí kvůli sexu domů a potom se spolu vyspí ještě tak jednou nebo dvakrát večer. Tak teď žili. Jenny se léčila s neplodností a s lékařem vypracovali schéma, které mělo optimalizovat šanci na početí. A právě takový optimální den byl dnes. Proto ta zpráva. Haraldsson nevěděl, co si o tom má myslet. Někde uvnitř byl rád, že se jejich pohlavní život za poslední dobu zintenzivnil o několik set procent. Že ho Jenny neustále chce. Zároveň se ale nemohl zbavit pocitu, že vlastně nechce jeho. Že chce jeho sperma. Kdyby netoužila po

dítěti, nikdy by ji nenapadlo přijet o polední pauze domů na rychlovku. Celé mu to připadalo jako chov zvířat. Jakmile se vajíčko vydalo na cestu do dělohy, vrhli se na to jako králíci. Upřímně řečeno, v mezičase rozhodně nepolevovali, jistota je jistota. Ale už v tom nebyl ten požitek, pocit vzájemné blízkosti. Kam se poděla vášeň? Chtíč? A teď Jenny přijde v poledne do prázdného domu. Možná jí měl zavolat a zeptat se, jestli se před odchodem nemá udělat sám a nechat jí to ve skleničce v lednici. Nejhorší byla jeho obava, že Jenny by to nepovažovala za úplně špatný nápad.

Všechno to začalo v sobotu.

Okolo patnácté hodiny přepojila tísňová linka hovor na västeråskou policii. Matka nahlásila, že zmizel její šestnáctiletý syn. Protože se jednalo o mladistvého, měla tato záležitost nejvyšší prioritu. Přesně podle předpisů.

Bohužel si prioritního hlášení nikdo nevšiml až do neděle, kdy hlídka dostala za úkol podrobněji ho prošetřit. Výsledkem bylo, že dva uniformovaní policisté navštívili okolo šestnácté hodiny matku pohřešovaného. Ta jim znovu všechno zopakovala do protokolu, a když se večer měnily směny, byl případ zapsán do denního hlášení. Stále však nebyly podniknuty žádné další kroky, jen teď k témuž zmizení existovala dvě shodná předpisová hlášení. A obě navíc měla nejvyšší prioritu.

Teprve v pondělí si policisté na ranní směně všimli, že v tomto případě zatím nikdo nic neudělal. Tou dobou byl Roger Eriksson pohřešován padesát osm hodin. Bohužel se ale zrovna konala porada o návrhu policejního ředitelství na nové uniformy, která se poněkud protáhla. Takže teprve v pondělí odpoledne přidělili tento zahrabaný případ Haraldssonovi. Když si všiml data na prvním záznamu, jen v duchu poděkoval své šťastné hvězdě, že se hlídka u matky zastavila ještě v neděli večer. Lena Erikssonová nemusela vědět, že od té

doby policisté jen sepisovali další hlášení. Ne, policejní vyšetřování bylo zahájeno už v neděli, ale nepřineslo zatím žádné výsledky. Této verze se Haraldsson hodlal držet.

Věděl, že by to rozhodně chtělo nějaké nové informace, než bude s matkou chlapce mluvit. Zkoušel se dovolat Rogerově přítelkyni Lise Hanssonové, ale ta byla tou dobou ještě ve škole.

Podíval se do trestního rejstříku po záznamech o Leně Erikssonové nebo o Rogerovi. U Rogera vyskočilo pár hlášení o drobných krádežích v obchodech. O matce v rejstříku nebylo nic.

Haraldsson zavolał na městský úřad, kde mu řekli, že Roger chodí na Palmlövske gymnázium.

To není dobrý, pomyslel si Haraldsson.

Palmlövska škola byla soukromé gymnázium s internátem. Co se studijních výsledků týká, patřila k nejlepším v celé zemi. Chodili sem nadaní a motivovaní žáci, kteří měli bohaté rodiče. Rodiče s kontakty. Ti budou hledat obětního beránka, protože vyšetřování nezačalo hned, a nebude vypadat dobře, jestliže se policie ani třetí den nikam nedostane. Haraldsson se rozhodl, že všechno ostatní odsune stranou. Jeho kariéra byla už tak u ledu a bylo by hloupé riskovat ještě víc.

A tak Haraldsson celé odpoledne pilně pracoval. Zašel na Palmlövske gymnázium. Ředitel Ragnar Groth i Beatrice Strandová, třídní učitelka Rogera Erikssona, byli značně znepokojeni a zděšeni, když jim řekl, že Roger zmizel, ale jinak Haraldssonovi nemohli pomoci. Nevěděli o ničem zvláštním. Roger se choval jako obvykle, chodil do školy jako vždycky, v pátek odpoledne psal velkou písemku ze švédštiny a podle spolužáků měl po ní dobrou náladu.

Haraldssonovi se také podařilo zastihnout Lisu Hanssonovou, poslední osobu, která Rogera v pátek večer viděla. Chodila do vedlejší třídy a Haraldssonovi ji ukázali ve školní kavárně.

Byla to milá, i když trochu obyčejná dívka. Měla rovné blondáté vlasy a ofinu sepnutou jednoduchou sponkou. Nenalíčené modré oči. Bílou blůzu zapnutou až po nejhořejší knoflík a přes ni vestu. Jakmile si proti ní Haraldsson sedl, okamžitě mu připomněla svobodnou církev. Nebo tu dívku ze seriálu *Bílý kámen*, který dávali v televizi, když byl malý. Zeptal se jí, jestli chce něco objednat. Zavrtěla hlavou.

„Pověz mi o tom pátku, kdy byl Roger u tebe.“

Lisa se na něj podívala a maličko pokrčila rameny.

„Přišel asi tak o půl šesté, byli jsme v mém pokoji, dívali jsme se na televizi a pak kolem desáté šel domů. Nebo aspoň říkal, že jde domů.“

Haraldsson přikývl. Čtyři a půl hodiny v jejím pokoji. Šestnáctiletý páreček. Koukali na televizi. To ať zkusí namluvit někomu jinému. Nebo už je on sám poznamenaný prostředím, v němž se pohybuje? Jak je to dlouho, co se s Jenny večer jen tak dívali na televizi? Bez rychlovky při reklamě? Měsíce.

„Nestalo se mezi vámi něco? Hádka, kvůli které spolu nemluvíte? Nebo tak něco?“

Lisa zavrtěla hlavou. Kousla se do již důkladně okousaného nehtu u palce. Má zanícenou kůžičku, všiml si Haraldsson.

„Už takhle někdy dřív zmizel?“

Lisa znovu zavrtěla hlavou.

„Nevím o tom, ale nejsme spolu moc dlouho. Vy jste nemluvil s jeho matkou?“ Haraldsson si na malou chvíli pomyslel, že ho z něčeho obviňuje, ale potom usoudil, že tomu tak samozřejmě není. Za to může Hanserová. Kvůli ní o sobě pochybuje.

„Byli u ní mí kolegové, ale potřebujeme si promluvit se všemi. Udělat si ucelený obrázek.“ Haraldsson si odkašlal. „Jak Roger vychází s matkou? Nemají nějaké problémy?“

Lisa opět pokrčila rameny. Haraldsson si pomyslel, že její výrazový rejstřík je poněkud omezený. Vrtění hlavou a krčení rameny.

„Hádali se?“

„To jo. Občas. Nelíbila se jí škola.“

„Tahle škola?“

Lisa přikývla.

„Připadala jí snobská.“

To má teda sakra pravdu, pomyslel si Haraldsson.

„Bydlí Rogerův otec tady ve městě?“

„Ne. Nevím, kde bydlí. Ani nevím, jestli to ví Roger. Nikdy o něm nemluví.“

Haraldsson si udělal poznámku. Zajímavé. Synáček se možná vydal hledat své kořeny. Konfrontovat nepřítomného otce. A před mámou to tají. Už se staly podivnější věci.

„Co si myslíte, že se s ním stalo?“

To vytrhlo Haraldssona z myšlenek. Podíval se na ni a poprvé si všiml, že Lisa nemá daleko k slzám.

„Nevím. Ale nejspíš se zase objeví. Možná si jenom zajel do Stockholmu nebo tak něco. Však to znáš, za dobrodružstvím.“

„Proč by to dělal?“ Haraldsson pohlédl na její upřímně udivenou tvář. Na nenalakovaný okousaný nehet v nenamalované puse. Ne, tato holčička z církve sice nechápe, proč by to dělal, ale Haraldsson si byl čím dál jistější, že se nejedná o zmizení, nýbrž o útěk.

„Člověk má někdy divné nápady, které se mu v tu chvíli zdají správné. Uvidíš, že se zase objeví.“ Haraldsson se usmál způsobem, který měl vypadat přesvědčivě a důvěryhodně, ale viděl, že to na Lisu neúčinkuje.

„Slibuji,“ dodal.

Než odešel, poprosil Lisu, aby mu napsala seznam Rogerových kamarádů a lidí, se kterými se stýkal. Lisa dlouho přemýšlela, pak něco napsala a přisunula papírek k Haraldssonovi. Dvě jména: Johan Strand a Erik Heverin. Osamělý chlapec, pomyslel si, a osamělí chlapci utíkají.

Když Haraldsson toho pondělního odpoledne nasedl do auta, byl s průběhem dne nakonec spokojený. Rozhovor s Johanem Stranem po pravdě nepřinesl nic nového. Johan viděl Rogera naposledy v pátek, když skončila škola. Podle toho, co věděl, šel Roger večer k Lise. Neměl tušení, kam mohl jít potom. Erik Heverin si právě užíval dlouhé prázdniny. Šest měsíců na Floridě. Byl pryč už sedm týdnů. Jeho matka získala ve Spojených státech práci konzultantky a celá rodina jela s ní. Někteří lidé se mají, pomyslel si a snažil se vzpomenout si, na jaká exotická místa zavedla práce jeho. Takto narychlo si vybavil jen seminář v Rize. Většinu času tam ale proležel s žaludečními problémy a pamatoval se hlavně na to, jak otravně skvěle se tam kolegové měli, zatímco on zíral do modrého kbelíku.

Ale přes to všechno byl Haraldsson opravdu spokojený. Vysledoval několik stop, a co je nejdůležitější, našel možnost konfliktu mezi matkou a synem, což nasvědčovalo tomu, že to brzy přestane být policejní záležitost. Neřekla snad matka, když to oznamovala, že „vypadl z domu“? Jo, řekla. Haraldsson si vzpomněl, že když poslouchal nahrávku telefonického rozhovoru, zarazilo ho to. Její syn „neodešel“ nebo „nezmizel“, ale „vypadl“. Nenaznačuje to snad, že odešel z domova v rozčilení? Práskl dveřmi lehce rezignované matce před nosem. Haraldsson si byl čím dál jistější. Synáček je ve Stockholmu a rozšiřuje si obzory.

Ale pro jistotu to ještě hodlal vzít okolo Lisina domu a zaklepat na dveře u pár sousedů. Cílem bylo se tam ukázat a mít v zásobě pár lidí, kteří ho poznají, kdyby někdo chtěl vědět, jak to jde s vyšetřováním. Možná někdo Rogera viděl, nejlépe na cestě do centra na nádraží. Pak se ještě zastaví u matky, aby z ní dostal, jak moc se spolu vlastně hádali. Dobrý plán, pomyslel si v duchu a nastartoval auto. Vtom mu zazvonil mobil. Při rychlém pohledu na displej telefonu ho zamrazilo. Hanserová.